

teknologiske overlegenhed som argument for kolonisering og fortsat besættelse. Undertrykkelsespolitikken havde til formål at skræmme palæstinenserne bort fra Israel og at sikre nye landområder for jødiske immigranter. Senegal omtalte, at den af menneskerettighedskommissionen i 1969 oprettede arbejdsgruppe til undersøgelse af påstande vedrørende Israels krænkelser af den 4. Genève-konvention (om beskyttelse af civilbefolkning) havde modtaget stort set samme bevismateriale som 3-mandsudvalget.

Israel kommenterede de arabiske udtalelser vedrørende selve besættelsen og fremhævede, at Israel i 1967 havde handlet i lovligt selvforsvar. Grundprincippet i den israelske politik i de besatte områder var normalisering: så vidt muligt at lade befolkningen føre det liv, den havde ført forud for juni 1967. Dette princip kom til udtryk under tre former: ved ikke-tilstedeværelse, dvs. ved en så diskret tilstedeværelse som muligt af israelske myndigheder, ved ikke-indblanding (bortset fra f. eks. sundhedsvæsen og visse økonomiske forhold som kunne berøre Israel selv) og endelig ved „åbne broer“, idet man tillod kontakt mellem arabere i de besatte områder og arabere i de omkringliggende lande, dels i form af handel, dels ved passager over våbenstilstandslinierne. Visse undtagelser måtte gøres af sikkerhedshensyn, men bortset herfra kunne enhver søge om besøgstilladelse. Ligeledes overlod man administrationen til de hidtidige embedsmænd, med enkelte undtagelser, der var motiveret i sikkerhedshensyn. 30.000 arabiske arbejdere passerede hver dag ind i områderne for at arbejde, og de modtog samme løn som jødiske arbejdere. Israel gjorde også meget for at forbedre landbrug og undervisning i områderne.

På grund af de talrige arabiske terroraktioner, hvorved mere end 2.000 mennesker var blevet dræbt eller såret i løbet af 3 år, var det uundgåeligt, at Israel måtte træffe visse sikkerhedsforholdsregler. Diplomater, journalister og turister, som besøgte Israel, kunne imidlertid frit rejse til de besatte områder og danne sig en mening om forholdsglemlernes karakter.

Vedrørende undersøgelsesudvalget gjorde Israel opmærksom på, at intet af de tre repræsenterede lande havde diplomatiske forbindelser med Israel, og at Somalia fornylig

havde erklæret, at det betragtede sig som værende i krig med Israel. Israel ville samarbejde med en upartisk undersøgelseskommission, men den måtte samtidig have til opgave at undersøge behandlingen af jødiske minoriteter i de arabiske lande.

II. Resolutionen.

Med 7 afro-asiatiske lande som forslagsstillere fremlagdes et resolutionsudkast, som under henvisning til bl. a. menneskerettighedserklæringen og 4. Genève-konvention opfordrede Israel til uopholdeligt at efterleve 3-magtsudvalgets anbefalinger (bl. a. vedrørende Palæstinaflygtningenes tilbagevenden, ophør af kollektiv afstraffelse og tortur, erstatning, tilbagetrækning af israelske kolonister fra de besatte områder, og genoprettelse af det besatte Jerusalems status før udbruddet af fjendtligheder i 1967).

Endvidere opfordrede resolutionen 3-magtsudvalget til at fortsætte sit arbejde og anmodede indtrængende Israel om at modtage udvalget og samarbejde med dette. Endelig bestemte resolutionen, at behandlingen af udvalgets beretning skal sættes på dagsordenen for 26. samling.

Resolutionen vedtoges i udvalget med 49 stemmer for (arabiske lande, Sovjetblokken, Cuba, Cypern, Grækenland, Spanien, Tyrkiet samt 20 afro-asiatiske lande), 14 imod (Israel, Canada, USA, 7 latinamerikanske og 4 afrikanske lande), 37 lande afstod (øvrige 14 vestlige, herunder de nordiske, 10 latinamerikanske og 13 afro-asiatiske lande).

Efter afstemningen anbefalede USA i sin stemmeforklaring, at parterne — indtil freden var genoprettet — benyttede sig af adgangen i 3. og 4. Genève-konvention til at udpege en beskyttelsesmagt i form af et neutralt land eller en organisation som f. eks. Røde Kors. Endvidere anbefalede USA oprettelse af et klageorgan.

Storbritannien erklærede, at man kun ville støtte en undersøgelseskommission, som var acceptabel for alle parter.

Resolutionen blev den 15. december 1970 vedtaget i plenarforsamlingen med 52 stemmer for (samme som i specialudvalget med tillæg af 2 afrikanske lande samt Kina, som havde været fraværende i udvalget), 20 imod (som i udvalget med tillæg af Australien, der